

ORTO

STOPY SNEHU

STUDENSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Autorská tvorba

Fotografie

Malby

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři,

ačkoliv svět okolo nás mrzne a čeká na další sněhovou nadílku, které si za posledních pár měsíců již ovšem užil dost, my pro vás píšeme a tvoříme vřelá díla, která snad zahřejí na srdci. Tématem ORTO 23 jsou "Stopy sněhu". Snažili jsme se přenést odkaz, který v nás brzce lednový sníh zanechal, na papír, ať už perem nebo štětce. Kromě autorské tvorby, ze které mrazí, na vás čeká i rozhovor o studiu v zahraničí, nová rubrika s recepty učitelů anebo také série fotografií, pod nimiž pookřejete.

Za celou redakci vám do nového roku přejeme plno sil uvnitř vás i okolo.

Aneta Neprašová

Časopis OrTo

FRANZ KAFKA
“Nepadá sníh, aby
zahubil svět, ale aby
každé zvíře ukázalo
stopu svou.”

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Loni jsme se rozhodli postavit OrTo na nohy. Dali jsme mu nový kabátek a začali jsme vydávat pravidelně. Články a texty jsme se snažili psát kvalitní a koncem roku jsme dokonce vydali první podcast. Bylo nás asi šest a měli jsme strach, co bude s OrTem po prázdninách.

V září jsme ovšem uspořádali náborovou schůzku a díky ní naši redakci rozšířili o desítky lidí.

Pořád jsme parta několika nadšenců do umění, jen nás teď je o trochu víc. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Chceš se o nás dozvědět víc? Sleduj nás na sítích!

orto_gjo

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO

Naše redakce jmenovitě:

Adam Matoušek
Adele Bečvářová
Amy Gaphar
Aneta Hejdová
Aneta Kloboučnicková
Aneta Neprašová
Anežka Holá
Anna Boumová
Anna Pajerová
Anna Raimundová
Barbora Bečvářová
Barbora Marysková
Daniela Miková
David Mudruňka
Ema Polnická
Eva Kůsová
Filip Wohák
Ivan Dobrev
Kamila Kolářová
Karolína Jůnová
Klára Marysková
Lily Ali
Martina Pexová
Matylda Hiršová
Michaela Olivová
Michaela Sojková
Nela Labušová
Nella Hlebová
Petr Bartoš
Radka Macháčková
Štěpán Stef Hadrovský
Tereza Cabrnachová
Tereza Kremlová
Tomáš Kováč
Zuzana Musilová

Co v tomto čísle najdeš?

— 06 *GJO HEROES*

ROZHOVOR S ALENKOU
RYŠAVOU

Aneta Neprašová

— 11

NEUVĚŘITELNÝ OBRAT

Ivan Dobrev

— 13 *RECEPTY*

HÁJKOVY HRABĚNKY

Tadeáš Hájek

— 15

TICHO MEZI SLOVY

Nella Hlebová

— 17

PROČ

Anežka Holá

— 19

POD DRAČÍMI KŘÍDLY

Martina Pexová

— 24

ZTRÁTA SPOJENÍ

Hodná

— 27

MOC VZPOMÍNÁM

BB

— 29

SNĚŽENKA

Hodná

ROZHOVOR S ALENKOU RYŠAVOU

ANETA NEPRAŠOVÁ

O STUDIUM V RAKOUSKU

Pojďme začít krátkým představením!

Popiš sama sebe jako svou kamarádku, kterou neznáme.

Ahojky, jsem Alča a tak nějak mě všichni znají díky mé extrovertní povaze. To znamená, že kamkoli přijdu, odvedu si s sebou novou skupinku kamarádů. Nemám ráda samotu a když mi někdo říká Alena!! A když už mě náhodou uvidíte samotnou, tak mám v uších sluchátka, ve kterých zní pecky od skupiny ABBA a v ruce držím buď fantasy knížku, nebo zápisky, ze kterých další hodinu píšeme. Většinou mě najdete na chodbách s mými kamarády, kterým na počkání prokazují lásku svým dlouhým objetím a nebo na procházkách s mými dvěma fenkami. 😊

Studuješ na víceletém gymnasiu, plánovala jsi svůj výjezd tak nějak vždycky nebo to byl spíš impulzivní nápad?

Svůj výjezd jsem plánovala hned od primy, protože jsem byla inspirována svým nejstarším bráškou, který odcestoval rok před mým nástupem na gymnasium do Kanady. Impulzivní byl spíš výběr lokality. Původní plán byl takový, že si chci zlepšit angličtinu, takže mě lákal Nový Zéland. Bohužel kvůli covidu nebylo možné odcestovat za oceán, tak jsem chtěla do Velké Británie, do které jsem nakonec také neodcestovala kvůli vysoké poptávce od ostatních studentů. V roce 2018 odcestoval můj prostřední bráška do Švýcarska za výukou němčiny a jelikož jsem chtěla být vždycky jako on, tak jsem se jeho

nápadem volně inspirovala a rozhodla jsem se pro Rakousko.

Jak na tuto životní etapu reagovala tvoje rodina a kamarádi? Nalezla jsi podporu i ve škole?

Moje rodina byla velmi podporující. Jediný, kdo byl lehce proti, byla babička, protože by přišla o svého oblíbeného strážníka. 😊 Moji kamarádi mě okamžitě od začátku podporovali a stáli při mně. Samozřejmě, že jsem v jejich očích viděla, že to bude pro ně těžké, ale i tak stále byli při mně. Dokonce za mnou na nádraží přijela moje nejlepší kamarádka, aby se se mnou rozloučila. S kamarády jsem během pobytu byla stále v kontaktu. Často jsme si volali a řešili všechna dramata, co se udála jak na gymnasiu, tak v našich životech. Co se týče situace ve škole, tak mě hned od začátku podporoval pan učitel Posselt, který mi dokonce napsal strašně krásné

hodnocení do přihlášky. Samozřejmě velký dík patří i mé třídní paní Čepkové, která mi zařídila všechny potřebné dokumenty pro školu.

Co všechno jsi musela absolvovat pro přijetí na tento pobyt?

Musela jsem si vybrat destinaci a vyplnit přihlášku. K té jsem pak musela dodat různá vyšetření od všech možných lékařů, výpisy známek za poslední čtyři roky, ale také hodnocení od školy a různé motivační dopisy. Také jsem musela vypsát do kolonek své koníčky a zájmy, aby mi agentura našla správné umístění do hostitelské rodiny. Nakonec jsem v únoru 2022 měla pohovor s rakouskou konzultantkou, kde jsem musela dokázat, že se dokážu domluvit alespoň základní němčinou a že ovládám 100% angličtinu. V půlce dubna mi pak dorazilo potvrzení, že jsem byla vybrána pro studium v Rakousku. Měla jsem velkou radost.

Co je první vzpomínka, která se ti vybaví v souvislosti s tímto dobrodružstvím?

Úplně první věc, co mě napadne, je seznamovací kurz se všemi studenty z celého světa, kteří přijeli studovat do Rakouska. Mezi nimi jsem se našla velká přátelství, která trvají až doteď a hlavně jsem s většinou studentů strávila celý výměnný pobyt. Společně jsme se učili němčinu a také jsme společně dospěli. Jezdili jsme i společně na výlety a poznávali Rakousko. Jeli jsme společně lyžovat do Tyrolska a v létě jsme si užívali horské túry v Korutanech. V Rakousku jsem slavila 18. narozeniny, tak mi moje milovaná partička uspořádala krásnou oslavu. Od té doby jsem

věděla, že jsme opravdu nerozlučitelná skupina kamarádů.

Jakým způsobem jsi měla vyřešené ubytování a stravu?

Jak jsem již psala, tak mi agentura hledala hostitelskou rodinu. První hostitelskou rodinu jsem měla cca 10 km od Vídně v malinké vesnici Giesshübl. V této rodině jsme si bohužel moc nesesdli, tak jsem se po 3 měsících stěhovala 250 km na jih do Korutan, a to na obrovský statek. Hostitelská rodina má v tuto chvíli povinnost mi poskytnout minimálně 3x denně plnohodnotnou stravu, takže snídaně, obědy a večeře jsem měla s rodinou a svačinky nebo snacky jsem si kupovala většinou ve škole, kde byl úplně suprový bufet se vším možným. Od sendvičů po pizzu až po rakouské sladkosti.

Kdybys měla svůj rok shrnout v pár větách, jaký byl? Je to skutečně tak, že nejdříve chce člověk zpátky domů a na konci se mu nechce odjíždět?

Abych řekla pravdu, tak to nebyl nejlepší rok mého života. Poznala jsem opravdu hodně úžasných lidí, zažila jsem všechny rakouské tradice a zvyky a

naučila se opravdu dobře německy i s troškou dialektu, ale bohužel ne vždy můžeme mít nasazené růžové brýle. Během roku jsem bojovala s problémy ohledně jazyku, protože jsem ze začátku nerozuměla vůbec ničemu, nedokázala jsem se vyjádřit, stýskalo se mi po rodině a kamarádech. Ale i tak si myslím, že jsem si to užila na maximum i přes všechny nepříjemné zážitky. Ohledně toho odjezdu jsem to měla tak, že jsem sice byla šťastná a našla jsem sama sebe, našla jsem si strašně moc kamarádů a němčina se mi vyloženě zaryla pod kůži, ale už jsem chtěla domů. Takže pro mě byl odjezd docela v pohodě. Díkybohu vím, že jsem neodjela navždy a budu se do Rakouska moc ráda vracet.

Jak rozdílná byla rakouská škola od té české?

Škola v Rakousku se liší v mnoha aspektech. Například se během roku nepíšou žádné testy, hodnotí se pouze docházka, aktivita v hodině a domácí úkoly. Učitelé si opravdu zakládají na individuálním přístupu, takže ve třídě nenajdete více jak 15 žáků. Učitelé taky mají velmi kamarádké vztahy se studenty a snaží se je rozvíjet ve všech možných odvětvích. Mě od začátku vedl můj učitel chemie ke studiu přírodních věd na vysoké škole a každou volnou hodinu jsme spolu experimentovali při různých pokusech. Díky němu jsem začala doplnkově chodit na seminář chemie. Co se týče výuky, tak škola začínala v 7:50 a končila v 17:30 a jedna vyučovací hodina trvala 50 minut. Zní to děsivě, ale člověk si jednoduše zvykne a hlavně během odpoledního vyučování

“CO SI Z RAKOUSKA ODNÁŠÍM JE MŮJ POSTOJ NA ŽIVOT.”

jsem měli odpočinkové hodiny, např. latinu, náboženství nebo literaturu.

Je něco, co sis odnesla z Rakouska zpátky do Čech? Ať už je to zvyk, vzpomínka nebo snad nějaké přátelství?

Určitě jsem si toho odnesla hodně, ať už jde o kamarádství, jazyk nebo vzpomínky. Doteď je jednou z mých nejlepších kamarádek holčička z Brazílie, která se mnou trávila každé odpoledne ve škole. Také můžu říct, že mám kamarády po celém světě a když kamkoli pojedu, tak tam mám někoho, koho znám. 😊 Mezi vzpomínkami stále pevně držím svůj první den ve škole, kdy mi spolužáci nakreslili českou vlajku na tabuli a běhali za mnou jako pejsci a všechno mi ukazovali a vyzvídali ode mě všechno možné. Ale co si z Rakouska opravdu odnáším je můj postoj na život. Musela jsem se osamostatnit, protože jsem všechno musela dělat sama. Musela jsem se naučit volat doktorům, a to v němčině, oběhávat úřady nebo jen řešit problémy, se kterými jsem neměla zkušenosti. A tak jsem si uvědomila, že

opravdu v tom životě jde o zdraví a o to, aby byl člověk spokojený. A taky, že korutanský národní pokrm Kasnudeln je opravdu doslova a do písmene odporný. 😊

Co bys vzkázala našim čtenářům?

Tady máš prostor na vyjádření!

Moc děkuji všem, co to dočetli až sem a OrTu, že jsem dostala tu možnost se rozprávět o svém pobytu. Také chci podpořit všechny čtenáře, kteří přemýšlí, že by taky chtěli vyjet. Určitě jedte! Objevujte nová místa, najděte si nové kamarády a vytvořte si ty zážitky. Tahle nabídka se totiž nemusí opakovat, takže pokud můžete a chcete, jedte! Kdyby se někdo chtěl na cokoli zeptat nebo například s čímkoli ohledně pobytu pomoci, tak za mnou určitě skočte nebo mi napište na Instagram [@a_rysava_](#). Moc děkuji a všem přeji krásný den a posílám všem odvalu odjet do ciziny. Stojí to za to! <3

“OPRAVDU V TOM ŽIVOTĚ
JDE O ZDRAVÍ A O TO, ABY
BYL ČLOVĚK SPOKOJENÝ”

NEUVĚŘITELNÝ OBRAT

IVAN DOBREV

Dne 5. 1. 2024 jsme se ve švédské metropoli Göteborg mohli stát svědky vůbec největšího obratu v historii české nejen juniorské, ale možná i seniorské hokejové reprezentace. Na mistrovství světa juniorů jsme se po senzační výhře ve čtvrtfinále nad Kanadou a následné prohře v semifinále s domácími Švédy utkali se zemí tisíce jezer o bronzové medaile. Když v pětatřicáté minutě zápasu finský útočník Hämeenaho parádním blafákem zvyšoval už na 5:2, již málokdo z nás věřil, dokonce ani já ne, že by čeští mladíci nakonec dokázali zvítězit o tři góly...

Celý obrat započal po kontroverzním vyloučení Matyáše Šapovaliva, jehož nijak zvlášť tvrdý hit nedokázal ustát Kasper Halttunen, který se záhy sesypal na led jako domeček zkaret. Při vlastním oslabení však dokázal skórovat Ondřej Becher, čímž necelou minutu před druhou sirénou dal českému týmu naději. Po skončení druhé dvacetiminutovky jsme na ledě mohli vidět další potyčku mezi Šapovalivem a Halttunenem, který si z českého centra viditelně utahoval.

Kontaktního gólu jsme se dočkali ve 45. minutě, kdy Matyáš Melovský vpřesilovce skvěle nabil Jiřímu Kulichovi, který se perfektně trefil klevé tyči finské brány. Boj o vyrovnání trval až do devětapadesáté minuty. V čase 58:04 se při hře bez brankáře po Kulichově další nebezpečné střele prosadil znovu Ondřej Becher, který svou dorážku trefil přímo pod horní tyč. O pouhých patnáct sekund později namířil obránce Tomáš Hamara šťastné nahození od modré čáry, které prošlo naprosto čistě skrz všechna těla, včetně finského brankáře Kokka. Najednou zase Finové riskovali hrou všesti prázdnou bránou, avšak v útočném pásmu se nedokázali usadit. Hbitý útočník Dominik Rymon navíc finskou obranu dokázal obrát o puk a v čase 58:52 zvýšil už na 7:5. Finové se však ještě vzdát nehodlali, a tak se kolem vyhazovacího kruhu postavili rovnou všesti, nicméně pouhé dvě sekundy po vhazování Ondřej Becher vybojoval puk, trefil prázdnou branku, dokončil svůj hattrick a definitivně pohřbil finské naděje v tomto zápase. Česko – Finsko 8:5.

Původně vysmátý Kasper Halttunen tedy nakonec mohl jen sedět na ledě a smutně přihlížet, jak český tým po fantastickém obratu oslavoval bronzové medaile. Finský útočník se záhy stal terčem kritiky a výsměchu českých fanoušků na sociálních sítích. Karma je holt zdarma...

V utkání o bronz proti Finsku byly zaznamenány hned dva rekordy turnajů dvacítek. Český tým dokázal jako jediný v historii juniorských šampionátů vstřelit 4 góly v jedné minutě, konkrétně v rozmezí 50 sekund. Z těchto čtyř kousků padly dva, byť do prázdné brány, v rozmezí dvou sekund, což je druhý rekord. Závěrem nutno podotknout, že český juniorský tým ve Švédsku pod vedením Patrika Augusty předvedl ohromnou bojovnost a hru srdcem. Hoši, děkujem!

HÁJKOVY HRABĚNKY

TADEÁŠ HÁJEK

Ingredience na těsto:

220 g hladké mouky
 ½ prášku do pečiva
 120 g změkklého másla
 50 g cukru krupice
 10 g vanilkového cukru
 2 žloutky
 1 lžice mléka

Ingredience na náplň:

400 g jablek
 1 lžička skořice
 50 g cukru

Ingredience na sních:

2 bílky
 80 g cukru

Postup:

Vybral jsem tuto klasickou „buchtou na plech“ s trochu aristokratickým nádechem.

Ze všech surovin vypracujeme těsto. Já začínám v míse a až na poslední chvíli těsto vyndávám na vál. Za pět minut to musíme mít, jinak se to začne lepit a dalším zpracováním se to jenom zhoršuje. Čtvrtina těsta půjde ve folii do mrazáku, zbytek ve folii do ledničky. Minimálně na hodinu.

Připravíme náplně. Jablka oloupeme, nastroháme nahrubo, slijeme přebytečnou vodu, přidáme cukr a skořici. Často se dávají i rozinky a ořechy, ale ty já moc nemusím. Bílky smícháme s cukrem a vyšleháme tuhý sních.

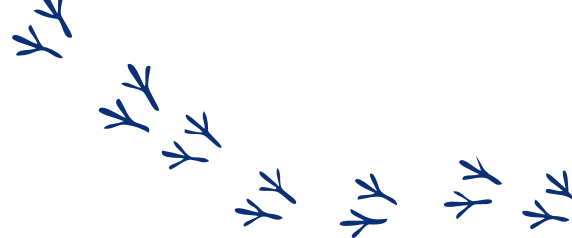
Nakonec kompletujeme ten náš zázrak. S těstem opět pracujeme rychle. Vyválíme těsto z lednice na rozměr pekáče. Recept je tak tak na pekáč 25 cm × 35 cm, pokud máte větší, nebo chcete víc těsta navrch, trojčlenka je váš přítel. Nikomu se asi nepodaří vyválet přesně obdélník. Pak přijde na řadu ořezávání a záplatování. Hotovou placku poklademe jablekovou náplní a na ni naložíme sních. Dokončíme nahrubo nastrohaným těstem z mrazáku. Pečeme dozlatova na 170 °C asi 45 minut podle toho, jak vám peče trouba.

TICHO MEZI SLOVY

NELLA HLEBOVÁ

Spanilá scenérie je jejím očím skryta. Přes zasněžená sklíčka brýlí nevidí dál než na své zmrzlé ruce. Sněhu padá více než obvykle. Třpytí se v oranžovém západu slunce. Křehké vločky se houpají v rytmu větru a dopadají na její nos. Mráz ji štípe do tváří. Tělem jí projíždí proud vřelého chladu. Slyší šustění zasněženého křoví. Sovy houkají a srny pobíhají. V ovzduší se mísí ticho s dechem. Dusavý třepot kolejí čeká na svůj troubící vlak z dálky. Klidné dřímání zvířat se rozléhá po celé krajině. Tok řeky se zastavil spolu s časem.

Na hlavu se jí sesypala hrstka sněhu z větve jehličnanu. Rukama si rychle strhla čepici z hlavy a otřepala ji. Vyčistila si brýle, aby dobře viděla na psací blok, který jí leží u nohou. Slova na papíře se rozpouštějí. Sedět pod stromem nebyl dobrý nápad. Šálou se snaží zachránit tu škodu. Na papíře zbyly jen šmouhy. Chvíli ho jen tak pozoruje. Roztrhala ho a začíná znova. Zabodla propisku do papíru, div se neprotrhl. Přitiskla rty ksobě a oči zúžila do úzké škvírky. Ruka se jí zastavila. Zvedla hlavu a zírá před sebe. Dlouhý nákladní vlak projíždí a mizí mezi stromy. Od kolejí vedou stopy zvířat. Stromy zmožené sněhovými těžítky se stroze kývají. V dáli, pod mladými hvězdami, stoupá těžký dým z komína jednoho z několika skromných domků zdejší vesničky.

Naklonila hlavu na stranu. Přemýšlí nad trýznivým. Prstem nabere jednu ze stékajících slz. Tak malá kapka, a kolik smutku v ní je. Jako berušku ji náhlý závan odnáší ze špičky prstu. Důkladně pozoruje vzory, se kterými si dal někdo práci. Taková maličkost pro ni znamená svět. Znaveně se choulí k mohutnému kmenu. Její dech se zpomalil. Vločky se ztrácejí ve zlatých vlasech. Její safírové studánky mizí pod úkrytem zarmoucených víček. Její mysl propadá do nočního světa. Hvězdy se vznešeně nesou po snové obloze. Tma se skrývá ve všech koutech. Slunce předalo svoji moc úzkostnému měsíci.

Necítím vůči ní vztek. Nic jí nevyčítám. Udělala chybu, však proč jí to rozmlouvat? Nač se snažit, když její hluché uši neposlouchají? Nebudu se obhajovat. Nebudu už křičet. Naše pouto bylo přestřiženo. Vyhodila mě. Nemám, kam jít, a ona o mě nestojí. Mou drahou láskou pohrdá. Nechci ji ani vidět. Nechci sní být spojována. Být mojí matkou se jí nelíbilo, stále se rouhala. Nesnášela jsem ta slova. Bolela mě každá rána, kterou mne udeřila svou nenávisťou pěstí.

Chci žít sama vlese se zvířaty. Chci žít šťastný život bez starostí. Nemám chuť už dýchat, když nemám pro koho. Svoji mysl jsem už ztratila. Chybí mi duše, láska, matka. Přála bych si znovu zažít kousek radosti. Zasmát se, radovat se. Jak, když nemám nad čím? Prosím, nech mě vydechnout v pokoji a klidu. Přeji si zemřít po boku smyslu mého života. Přeji si zemřít šťastná s úsměvem na tváři. Je to tak těžký požadavek? Proč musím žít, když mohu být mrtvá? Pak bych nemusela řešit svízele lidského bytí!

Pohled zabořila do země. Mrštně popadla papír, na kterém není čitelná ani čárka. Uklidnila se a opřela se zpátky o kmen. Do krve se jí znovu vlévá chlad. Mráz se znovu dobývá pod její rukávy. Popadá pero. Rukou přejíždí po papíře zleva doprava. Horlivě píše slovo za slovem. Nevnímá čas, už pro ni neexistuje. Její stránka je zaplněná větami. Zběsile sahá po další. Musí udržet myšlenku v paměti. Nevnímá okolí, ani zajíce, který nedaleko jejích bot zběsile a zároveň komicky hopsá ve vysokém sněhu. Snaží se uniknout loveckým psům. Slyší výstřely. Náhle cítí, jak jí cosi horkého projelo celým tělem. Ruka jí upadá do sněžné pokrývky. Teprve až po chvíli uvědomění pociťuje bolest myslivecké kulky, která nadobro přerušila tok jejích myšlenek. Tak alespoň na malou chvíli byla skutečně šťastná.

PROČ?

ANEŽKA HOLÁ

Miluji Slunce, ale nesnáším léto.
Miluji květiny, ale nerada je dostávám.
Jsem extrovert, ale raději mlčím.
Miluji školu, ale nesnáším učení.
Ráda spím, ale nerada chodím spát.
Nesnáším hádky, ale někdy je začínám.
Jsem šťastná, ale někdy pláču.

Věřím, ale někdy pochybuji.

Protože všechno utíká rychleji. Protože stejně vždycky zvadnou. Protože mezi ně nepatřím. Protože mě to znova a znova sráží k zemi. Protože ještě nechci být starší. Protože někdy je těžké být lepší. Protože život není dokonalý. Protože jsem boha na vlastní oči neviděla.

Ale i přesto žiji, mluvím, zvednu se po každém pádu, směju se, snažím se být lepší, stárnu a věřím.

Každá pravda má svůj háček, ale hlavně každý háček má svoje vysvětlení...

POD DRAČÍMI KŘÍDLY

MARTINA PEXO VÁ

Aranka byla odjakživa zvědavá. Vždy Ještě toho odpoledne vyrazil strýc chtěla být vobrace, vždy chtěla včele svých rytířů klesu. Aranka je vědět o všem, co se na panství pozorovala zokna. Bála se o něj. jejího strýce děje. Jako dítě trávila Protože, i když si moc nerozuměli, byl celé dlouhé hodiny v knihovně to pořád její strýc a ona ho měla strýčkova rozlehlého sídla. Ke čtení si ráda.

vždy vybírala staré zaprášené knihy Zůstala vzhůru dlouho do noci, vázané vkůži – takové, které dokud se rytíři nevrátili. Všichni vypadaly, že skrývají nějaké včetně jejího strýce měli špatnou tajemství. náladu, draka neobjevili a nikdo

Touha po dobrodružství jí vydržela netušil, kam se mohl vypařit. až do dospělosti. Bohužel se ježdění Za pár dní se celá situace na koni po okolí panství a ležení opakovala. Opět přiběhl někdo v knihách neshodovalo se strýcovou zvesnice skřikem, že se vlese usadil představou o správném chování drak. Opět se vypravili rytíři, aby vévodovy neteře. A tak musela situaci vyřešili a opět se vrátili s Aranka chtě nechtě trávit většinu nepořízenou.

času na lekcích dvorské etikety a Když se to stalo potřetí, vévoda zuřil. vyšívání. „Tohle přece není možné!“ rozčiloval

Až jednou se všechno změnilo. se. A Aranka se rozhodla, že tuhle Aranka a její strýc seděli zrovna u záhadu vyřeší. Našla v knihovně oběda, když se do jídelny přihnul knihy o dracích a dala se do pátrání. určený posel. Nezaklepal, nikdo ho Odpověď na své otázky našla v neohlásil a v patách měl strážné, jedné z nich.

kteří se ho snažili zadržet. *Občas se narodí člověk sdarem „Pane, pane,“ volal, „v nedalekém mluvit s draky, je to takzvané dračí lese se usadil drak!“ dítě. Takového člověka draci „Okamžitě sežeňte všechny rytíře!“ následují kamkoli a berou ho jako nařídil vévoda. „Na našem panství jednoho z nich.*

se žádná obluda roztahovat nebude!“

Podle knihy se takové dítě mohlo narodit kdykoli a kdekoli. Takže se nejspíš takový člověk vyskytuje v našem panství, napadlo Aranku. Zbývalo toho člověka jen najít.

A tak se Aranka převlékla do jezdeckého oblečení, přes ramena přehodila tmavý plášť, vlasy svázala do ohonu a nacpala je do kapuce svého pláště. Za chvíli už v sedle svého bělouše Prince projížděla hlavní bránou směrem klesu.

Princ se hnal klesu a Aranka ho ještě pobízela. Kapuce jí už dávno sklouzla z hlavy. Rezavé vlasy za ní vlály jako oheň. Užívala si ten pocit. V sedle se vždy cítila volná. Najednou ucítila, jak sebou Princ škubl. Než stačila zareagovat, uskočil prudce do strany a zvedl se na zadní. Aranka si ani nestihla uvědomit, že padá a už cítila na levém boku náraz.

„Princi!“ zavolala na svého koně. Ale ten ji neslyšel. Tryskem se řítit pryč a volné otěže mu plandaly na krku.

Aranka se pomalu zvedala a usykávala při tom bolestí. Bolel ji celý bok, věděla, že nemá šanci splašeného bělouše dohnat. A pomalu začínalo sněžit. Zimomřivě si přitáhla plášť k tělu. Čekala ji dlouhá cesta domů. Sotva však udělala jeden krok a došlápla na levou nohu, vykřikla bolestí.

Jak se teď dostanu domů? uvažovala bezradně. Nacházela se uprostřed lesa, byla zraněná, mrzla, a ještě ke všemu přicházela noc. Pokusila se o další krok, ale upadla. Zvednout už se nedokázala, a tak jen vleže pozorovala, jak se snáší sníh a sbírala síly k dalšímu pokusu o chůzi.

Pak zahlédla pohyb mezi stromy, zdálo se jí, že vidí šupiny a křídla. Musela zřejmě ztratit vědomí, protože když se probrala, cítila, že ji někdo nese. Podívala se vzhůru na jeho tvář, ale nebyla schopná rozpoznat detaily. Oči se jí znovu zvolna zavřely.

„No tak vstávej, Šípková Růženko,“ ozvalo se vedle Aranky.

Aranka otevřela oči. Chvíli netušila, kde je a jak se sem dostala. Pak se jí začaly vracet vzpomínky. Pád z koně. Tajemný zachránce. Opatrně se posadila a udiveně zaznamenala, že na ni nesněží. Ale všude kolem byl jen les a sníh.

„To byl ošklivý pád z toho koně. Nebolí tě něco?“ ozval se znovu ten hlas a ona se ohlédla. Nedaleko ní klečel pohledný mladý muž, mohl být tak nanejvýš o pár let starší než ona. Do tváře mu padaly rozčuchané plavé vlasy a na krku se mu občas zaleskl řetízek spřívěskem ve tvaru draka.

„Kdo jsi?“ vyjekla Aranka.

„Jmenuju se Dorian,“ odpověděl ten muž. „A ty?“

„Aranka.“

„Máš štěstí, že tě Ailla našla, Aranko. Mohla jsi umrznout,“ řekl Dorian měkce.

„Ailla?“ nechápala Aranka, „kdo je Ailla?“

Nevzpomínala si na nikoho jiného než Doriana. Že by sním šel ještě někdo? Nějaká dívka? Dorian však ukázal vzhůru. Nad nimi se rýsovalo něco jako plachta a Aranka přimhouřila oči, aby si ji lépe prohlédla. V tom jako by plachtu někdo shrnul a na Aranku hleděla veliká šupinatá hlava. Teď když věděla, po čem se má dívat, všimla si i zbytku dračího těla.

Dračice byla tak velká, že by zabrala celé nádvoří honosného sídla Arančina strýce. Ale Aranka se nebála. Něco jí říkalo, že není proč.

„Ahoj Aillo,“ pozdravila. „Díky za záchranu.“

Dvě velké žluté oči pomalu mrkly.

„Ahoj Aranko,“ pravila.

Aranka na ni jen zůstala zírat. Vybavila se jí slova z knihy o dracích. Dračí řeči rozumí jen dračí děti...

Pohlédla na Doriana. Nebylo pochyb o tom, že on takovým dračím dítětem je. Jeho vystupování, vzhled... vůbec všechno ho prozrazovalo.

„Co tu děláte?“ hlesla Aranka.

„Víte, že se můj strýc chystá povolat drakobijce?“

„Svým způsobem jsme tu kvůli tobě,“ odvětil záhadně Dorian. „Hledám další dračí děti, které by se mohly stát Strážci draků. Já jsem poslední Strážce a sám na to nestačím.“

„Ale já vám moc nepomůžu,“ namítla Aranka, „jako komtesa tu mám své povinnosti. Mám za úkol...“

„... dobře se provdat,“ dořekl za ni Dorian. „A to je všechno, co chceš?“

Jako Strážkyně bys zažívala velká dobrodružství, naučila by ses čarovat a létat na dracích. Pomáhala bys lidem i drakům. Neříkám, že je to lehká práce, protože bych lhal, ale za sebe můžu říct, že nikdy nemám nouzi o dobrodružství.“

To znělo opravdu velmi lákavě. Aranka si představila samu sebe, jak sedí na dračím hřbetě a letí vstříc novým dobrodružstvím. Ale copak se mohla rozhodnout jen tak podle vyprávění cizího kluka?

„Myslím, že půjdu spát,“ poznamenala spohledem upřeným do tmy.

„Ráno moudřejší večera,“

souhlasila Ailla.

To už ale Aranka skoro nevnímala. Stulila se do klubička pod Ailliným křídlem a do pár minut usnula.

Probudil ji dusot kopyt. Aranka se posadila a rozhlédla se kolem sebe. Kolem byl jen sníh a stromy. Nic nenapovídalo, že tu ještě včera přespávala dračice. Ani po Dorianovi nebylo ani vidu ani slechu. Jediná věc, která Arance dokazovala, že to všechno nebyl jen sen, byl náhrdelník s drakem, který jí Dorian zřejmě pověsil na krk, když usnula a vzkaz, který našla schovaný v kapse svého pláště.

Tento očarovaný náhrdelník tě ochrání před nebezpečím i umrznutím. Kdyby sis mou nabídku ještě rozmyslela, Aranko, stačí sevřít přívěsek v dlani a zašeptat mé jméno. A já s Aillou přiletíme tak rychle, jak jen to bude možné.

Opatruj se.

Dorian

Dusot kopyt byl teď mnohem blíž než před chvílí. Zpoza stromů vyběhlo několik koní s jezdcí a zastavili kousek od Aranky. V jednom z jezdců poznala Aranka svého strýčka.

„Aranko! Díky bohu, jsi v pořádku!“ zvolal a seskočil z koně. Objal svou neteř a pomohl jí vstát. „Hledali jsme tě celou noc. Ani nevíš, jak jsem se o tebe bál, když se Princ vrátil sám a nikdo nevěděl, kde jsi.“

Vysadil Aranku na svého koně a vyhoupl se do sedla za ní. Společně vyrazili domů.

Následujících několik týdnů strávila Aranka výhradně ve svých komnatách a léčila si zraněnou nohu. Měla spoustu času na přemýšlení a přistihla se, že prakticky pořád vzpomíná na Aillu s Dorianem.

A pak jednoho dne v době, kdy kraj v jejich panství zdobily už jen poslední stopy sněhu se Aranka rozhodla. Stála u okna ve svém pokoji a vyhlížela ven. Uvažovala, jak strýci vysvětlí, že se rozhodla stát Strážkyní draků. Že ji nebaví učit se celé dny vyšívání a etiketu. Že chce dělat něco prospěšného. Ale on to určitě pochopí.

Sevřela v dlani přívěsek ve tvaru draka.

„Doriane,“ zašeptala.

ZTRÁTA SPOJENÍ

HODNÁ

Odhrnula jsem příkrývku a vlezla do chladných peřin. Další den skončil a každý znás šel opět zkoušet najít štěstí ve snech. Pod záclonou noci jsem ale zrovna dneska spát nemohla. Zkusila jsem přivřít víčka. Půlměsíc mi svítil skrze okno do pokoje a mě napadlo, že půlměsíc je nic proti tomu, jak dlouho už se nezdravíme. A tak jsem vylezla zpostele a stoupla si doprostřed pokoje. Přišlo mi, jako bych ani nebyla ve svém pokoji. Jako bych byla včerné místnosti bez stěn a dveří a oken, která stále tak trochu je a není mým starým pokojem. V místnosti v duši nebo snad v srdci, kam nechodí světlo. Byla tu jen jedna žárovka visící odněkud shora. Najednou tam stál i on a já mu pohlédla do očí. Mezi postelí a psacím stolem bylo dost místa pro dva. Přeci jen jsme tu spolu takhle stávali vždycky, když mě líbal, pak svlíkal a občas i rychle oblíkal, protože se měla vrátit dřív a on nestíhal vlak. Dneska vnoci mezi námi ovšem nebylo to nepřetržené pouto ani čtyři držící se ruce. Byla tam veliká kád' sčernou barvou. Nahlédla jsem dovnitř a měla pocit, jako kdyby v plechovce nebyla pouze barva. Jako by tam byla propast, která se s každým mrknutím zvětšovala. Jako ta mezi námi.

A najednou jsem přestala mít ponětí o tom, co dělám. Asi byla jen otázka času, který znás začne. A tak jsem začala černočernou barvu nabírat do dlaní a roztírat na všechna místa jeho těla, která jsem tímto přestávala mít ráda. Po rukou mu teď vedly dlouhé tahy od prstů a pokračovaly až ke kostnatým ramenům, přes bílé tričko až k hrudníku. V místě, kde podle všeho měl mít srdce, jsem si dala zejména záležet. Mezi vzlyky jsem nabírala další hrst barvy a tentokrát jí pokrývala vlasy. Stál nehnutě, protože nikdy nic neřikal, a tak ani teď. Pokračovala jsem ke rtům, kroužila okolo očí a on jen mrkal, aby aspoň na čas vždy skryl své zelené oči. Přivádělo mě k šílenství, jak nic nedělá. Jako vždycky jsem já byla tou víc zainvestovanou. Natáhla jsem se po plechovce mezi námi a polila ho celého. Ani to sním nic neudělalo. Já ovšem začala slzet, jedna slza se kutálela za druhou a najednou jsem křičela.

„Udělej něco!“ vzlykala jsem. Bušila jsem mu pěstmi do hrudi a sama sebe obarvovala. Jako by to snad znamenalo to všechno, čím mě kazil.

Zvedl oči a propíchl jimi ty mé. Jako tenkrát úplně poprvé.

„Sama víš, že to ničemu nepomůže,“ odpověděl lhostejně.

Ale pak mě napadlo, že to možná nebylo lhostejné. Smíš smířlivé. Jako by snad tvrdil, že nemá cenu se snažit, protože oba víme to, co víme. A to, že ta propast se může celý život zvětšovat a my si budeme s každým společně nestráveným rokem dál a dál. Ale nikdy si nebudeme daleko. Jen si nebudeme blízko.

A najednou nabral barvu do rukou on. Atmosféra se překlopila z té nenávislné na, v jeho případě, neznámě něžnou. Nejprve mi přešel po obočí. Pokračoval na spánky a pak projel vlasy až na úplný konec. Barva na jeho prstech ale nebyla černá. Byla bílá. Podívala jsem se do kádě a tam skutečně byla najednou bílá. Jel dál. Jemně se dotýkal mých ramen a vnitřní strany paží. Lechtalo to. Měla jsem husí kůži po celém těle. Poznal to, ale i tak pokračoval dál. Přidával víc a víc barvy, která kapala na zem vedle kapek té černé.

Až najednou nebyl jediný kousek těla, který by nebyl pokrytý bílou barvou.
Snažil jsem se jí ukázat všechna místa, které jsem na ní miloval.

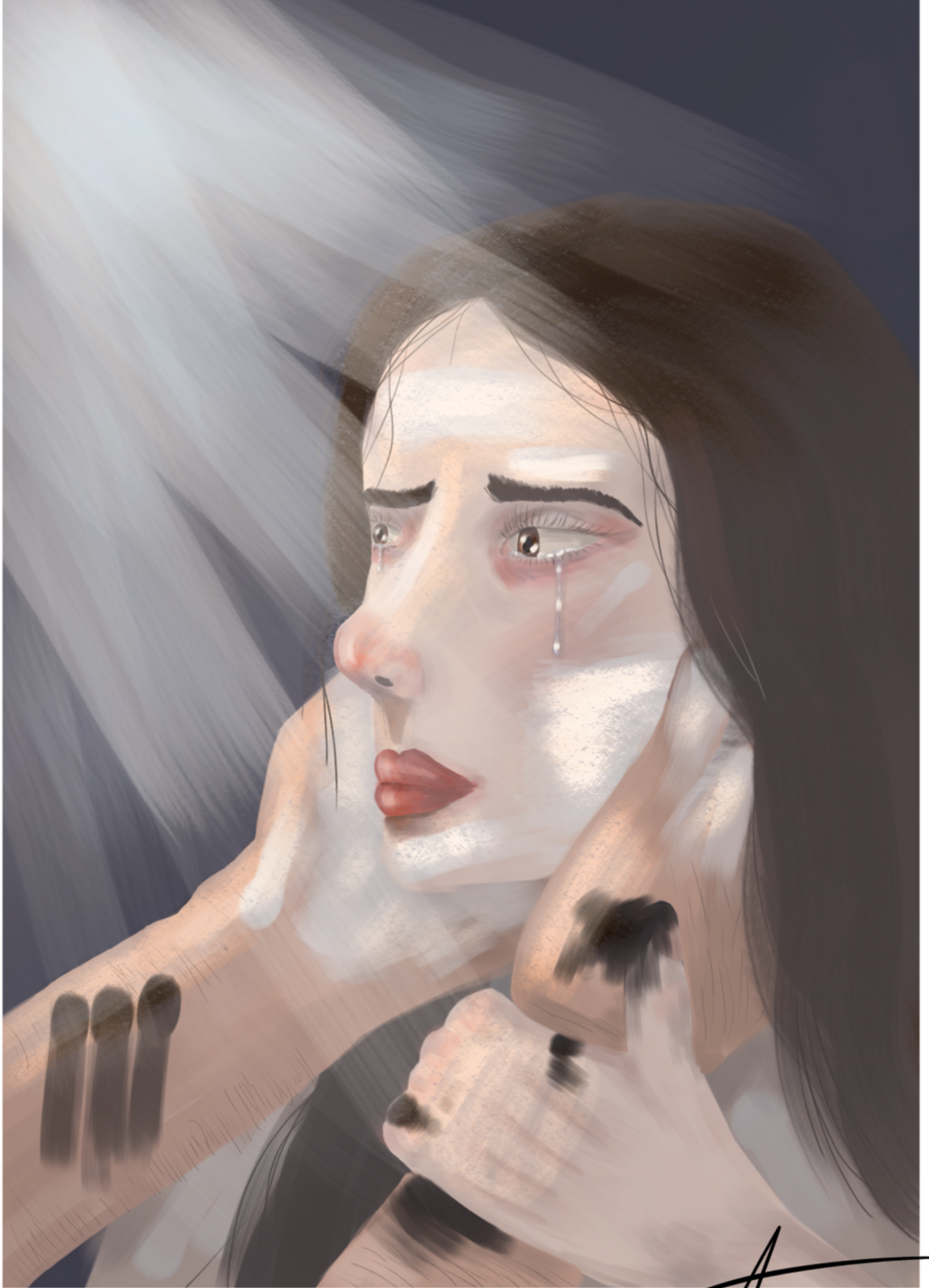
„Zas budem šťastni,“ pošeptal mi těsně před tím, než mi prsty promnul ušní lalůček. Otočila jsem a on pokračoval ke krku a od něj na záda.

„Tak, prosím, zhasni svět,“ dořekla jsem verš naší písničky.

A ve tmě. Ve tmě jsme si neměli co vyčítat. Ve tmě jsme se mohli snad i pořád milovat.

Nepříjemný zvuk obklopil celý pokoj. S pootevřením víček jsem otálela, ale nakonec mě slunce vytáhlo na nohy. Podívala jsem se na své paže a stehna, přešla jsem si prsty po obličeji. Ani stopa po barvě. Byla jsem tu sama.

Pletla jsem se. Teď už jsme si byli dál, než bylo na blízkost správné.

Handwritten signature

MOC VZPOMÍNÁM

BB

Kráčím sněhem a koukám se na stopy, co mi vznikají pod nohama. Najednou na něco šlápnu a zvrkne se mi noha. Trochu se leknu, ale kromě toho se nic nestane. Já jdu dál, ale chaos na místě pravidelného obrazce upoutá moji pozornost.

Koukám na něj, *metr za sebe*, a přemýšlím nad tím, jak jsem se lekla. Z *metru jsou dva* a já si říkám, co to na té cestě vlastně bylo. *Stopa je čím dál vzdálenější*. Napadne mě, jak to asi vypadalo pro toho pána, co šel v opačném směru. *Začínám ji vidět mlhavě*. Snad si nemyslel, že jsem třeba opilá. *Víc a víc bledne*. Co to melu, proč by si něco takového myslel? *Na stopu už nedohlédnu*. Ale co když ho to přece jen napadlo? *Snažím se rozpomenout na to, jak vypadala*. Stejně mě ani neviděl, a i kdyby, může mi to být úplně jedno.

Stopu už dávno nevidím, ale přehrávám si to furt dokola. Snažím se číst mezi řádky, vidět, co jsem předtím neviděla, pochopit, co jsem nepochopila. Snažím se zjistit, co se mu tak mohlo honit hlavou, připomenout si, jak jsem se cítila, přijít na to, jak to on vlastně myslel, jestli to, co jsem řekla, nebylo vlastně hrozně trapný. Zajímá mě, proč udělal to, co udělal. Nevím, jestli mě mrzí, nebo jsem ráda, že už na mě nečeká, a ještě víc tápu v tom, jestli je to všechno reálné, nebo si zas něco vymýšlím, když se vlastně nic nestalo. A zatímco nad tou jednou zvláštní stopou v minulosti přemýšlím pořád dokola, nevidím všechny ty, které pod podrážkami mých bot vznikají právě teď.

SNĚŽENKA

HODNÁ

Měla jsem takovou teorii. Poznávání lidí jsem si představovala jako trhání květin na louce. Sedmikráska za tvoje krásný oči. Pampeliška za pískově blond vlasy. Vlčí mák za to, jak mlčíš rád. Hluchavka za všechny tvé nezapomenuté poznámky. Nakonec ještě podběl jako díky za všechny noci, co jsi kvůli mně probděl. Najednou jsem měla kytici. Dala jsem si ji usušit. Květy, stejně jako vzpomínky, časem vybledly. Ale vždycky, když jsem šla tou loukou za domem nebo snad jen míjela tu jednu jedinou samotinkou kopretinu u silnice, vzpomněla jsem si na tvoji rodinu. A přesně tak to fungovalo. Jako by snad moje srdce bylo herbářem. A všechny ty věci, co tě dělaly tebou, jednotlivými květy, které jsem ale nelisovala, jen obtiskla na srdce.

Byl červenec. Seděli jsme na zápraží. Měl na sobě slámový klobouk, lennonky a na stehnech položenou kytaru. Zpod klobouku po dědovi mu padaly kapky vody. Před chvílí jsme se vrátili od rybníku, kam jsme od pondělí chodili každý den. Bylo tak krásné léto. Skoro až protivně líné a dlouhé. Vybrnkával na strunách jeho kytary písničky, co jsem neznala. Já listovala zpěvníkem a podle jmen skladeb určovala, kterou má zahrát. Kdyby to šlo, dělala bych to do konce života. Koukala bych na něj, jak hraje, jí jahody a čerstvou bagetu, kterou jsem koupila v pekárně, nechala bych se unášet tichým broukáním skladeb a čichala vůni zrovna natrhaných květin.

Jenže nebyl červenec. Byl leden. Neseděli jsme spolu na zápraží chaty jeho rodičů, kam jsme začali jezdit to léto po maturitě. Hudbu jsem poslouchala, ale ne živou, nýbrž tu ze sluchátek. Kdyby mi tam náhodně neskočila ta písnička, kterou mě naučil, určitě bych si na něj zrovna dneska nevzpomněla. Dnešek s ním totiž neměl nic společného. Venku pršelo, ale nebyla to lehká letní sprška, která člověku nebránila v koupání v rybníce. Byl to těžký pochmurný déšť, který zakryl svými mračny celé nebe. Místo zpěvníku jsem četla knížku ke zkoušce a jahody nahradil teplý skořicový šnek. Na nástupu na vysokou jsem milovala tu cizost. Jak jsem pro ostatní byla jen pouhou figurkou v pozadí, nikoliv člověkem, kterého znají, a tak jsem mohla klidně dál dumat nad věcmi, co se nikdy nestaly.

Přes vlasy jsem si hodil kapuci a do brašny přes rameno naskládal všechna skripta. Vyskočil jsem z vlaku. Už před pěti minutami jsem měl být na přednášce, ale věděl jsem, že pokud přidám, až dorazím na místo, budu mít celkem jen desetiminutové zpoždění, a to není tak špatné. Všiml jsem si ovšem rozvázané tkaničky, tak jsem se skrčil, ale jen co jsem se zvedl, za odjetým vlakem jsem si všiml cedule. Přejel jsem zastávku.

Zbýval mi poslední doušek kávy, když se rozezněl zvonek u dveří, který byl slyšet s každým otevřením. V tmavě šedém kabátu, s kapucí od mikiny na hlavě a v zabláčených botách vešel dovnitř vysoký kluk. Rovnou se vrhl k pultu, objednal si černou kávu a krajíc bagety s máslem. Udělalo se mi nevolno. Žaludek se mi sevřel natolik, že když se otočil po kavárně, aby našel místo, kam si sedne a zachytil můj pohled, nedokázala jsem ani uhnout. Zůstala jsem koukat.

Vzal jsem si svou objednávku a užuž hledal místo, kam si sednu. Když v tom jsem ji zahlédl. Ačkoliv jsem měl pocit, že nemůže být stejná, byla. Možná takhle z dálky nebyl cítit její parfém s levandulí a nedokázal jsem rozpoznat, jestli čte krásnou literaturu nebo něco ke zkoušce, ale v pletené vestě, sukni a šněrovacích botách, ve vlasech zapletených do volného copu, tak jsem ji znal už dlouho. Nezměnila se.

Když jsem se místo školy rozhodl jet první vlakem do nějakého většího města a strávit odpoledne v kavárně, nenapadlo mě, že se potkáme. Napadlo mě, že tu žije. Přemýšlel jsem o ní skoro pořád. Ale nečekal bych, že jí potkám. I když, kde jinde bych ji býval (kdybych ji chtěl hledat) hledal, než v zapadlé kavárně v deštivý den?

Naposledy jsme se viděli loni v létě. Nic neřekla. Ani já. Byli jsme spolu, ale nebyli jsme spolu. Takhle spolu jsme byli skoro celé léto. A já si myslel, že bude ideální nebrat to jako vztah. Myslel jsem si dokonce, že ona to tak chce. Ale její mlčení ten poslední den, co odjížděla, to mlčení dodnes slyším. A slyšel jsem ho i teď. Stojíce uprostřed ruchu.

Sbalila jsem si své věci, co největší rychlostí a vyřítila se ven. Věděla jsem, že na mě kouká. Že mě možná bude následovat. Že se mnou možná bude chtít i mluvit. Ale nic z toho já nechtěla. Naposledy jsme se viděli loni v létě. Nic jsem mu tenkrát neřekla, ale to proto, že on nic neřekl. Byli jsme spolu,

ale nebyli jsme *spolu*. Takhle spolu jsme byli skoro celé léto. Poslední den jsme se šli projít do lesa.

„Tohle bylo to nejlepší léto, co jsem kdy zažila.“ řekla jsem
Mlčel.

„A to hlavně díky tobě.“ podívala jsem se mu do očí, ale ty jeho byly prázdné

„Mám pocit, že tě miluju. Skoro stejně jako tulipány.“ Dořekla jsem, ale musela uhnout pohledem. Neměla jsem ponětí, na co myslí. Celou dobu mlčel. Jen mlčel. Kdyby alespoň vzdechl. Zakroutil hlavou. Zamračil se. Nebo v lepším případě, usmál se. Nic. A já svá slova najednou nepřestala slyšet. Opakovalo se to smyčka. Byla jsem tak naivní.

A tak jsem druhý den beze slova odjela.

Snažila se odemknout auto, ale nedařilo se jí to. Měl jsem tedy šanci ji nejenom doběhnout, ale co víc, oslovit ji. Chtěl jsem ji pozdravit. Jenomže jak? Vybral jsem si její slova. Visela mezi námi stejně jako tehdy. *Mám pocit, že tě miluju. Skoro stejně jako tulipány.* Věděl jsem, že musím začít. Že tu stojím jako vůl a ona je ke mně zády a čeká, až něco řeknu. A tak jsem tentokrát něco řekl.

„Dneska už nic nemám. A slyšel jsem, že odpoledne bude sněžit.“

Otočila se. Ten drobný obličej byl najednou naproti mně a já v jejích očích i po té době viděl zájem. A tak jsem nevěděl, jak se mi to podařilo. Ale nasedli jsme do jejího auta. Já řídil. A věděl jsem, kam jedeme.

Celou cestu bylo ticho. Neměla jsem to dělat. ale věděla jsem, kam jedeme. Čím blíž jsme byli, tím víc se mi vybavovalo. Všechno to bolelo. A taky jsem si byla jistá, že mu nechci odpustit. Což stejně nechtěl. Zase si jen chtěl udělat čisto v životě. Jako vždy. Ale ikdyby chtěl, já nechtěla. Tak proč jsem jela?

Nechal jsem auto u stodoly a vylezli jsme. Než jsme dojeli na místo, začalo opravdu sněžit a venku bylo pod nulou. Vydali jsme se k lesu. Po chvilce měla řasy omrzlé, tváře růžové a lesklé. Rty byly místy rozpraskané, ale jen místy. Prostředkem rtu se táhla kratičká rýha, s úsměvem byla o trochu větší. Natáhl jsem jí svou pletenou čepici, která v jejím podání končila

těsně nad očima. Párkrát mrkla, ale pořád nevydala ani hlásku. Stála pár centimetrů pode mnou a dívala se mi lednově modrýma očima do těch mých. Tak ostře. Toužebně. Jako by se od toho dne, co jsme odešli nic nezměnilo. A ten pocit ve mně probudil další pocit. *Pravdou nic nezkazíš*, vždycky říkala. Proto jsem jí chtěl vysvětlit všechno. A zakončit to tím, že teď už vím, že ji miluju. Že jsem netušil, že to, jak dobře nám bylo, nemusí trvat navždycky. Že to nebylo jen mnou, jen jí, ale námi. Podíval jsem se jí do očí.

A nemusel nic říkat.

Otevřel ústa a nadechl se pro slovo, ale já sklopila oči. A pod námi jsem zahlédla malou sněženku. I on sklopil oči. A stejně jako předtím. I teď jsme mysleli na totéž.

Sedmikráska za tvoje krásný oči. Pampeliška za pískově blond vlasy. Vlčí mák za to, jak mlčíš rád. Hluchavka za všechny tvé nejapné poznámky. Nakonec ještě podběl jako díky za všechny noci, co jsi kvůli mně probděl. „A sněženka za to, jak miluješ sních.“

SRI CHINMOY

„Laskavost je jako
sníh. Vše, co
pokryje, zkrásní.“

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2024

Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika

Titulní strana: Michaela Olivová

Logo: Monika Sladká

Ilustrace: Aneta Hejdová

Korektura: Tomáš Kováč

Editace a formátování: Aneta Neprašová, Anežka Holá,

Michaela Olivová

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO